

Слѣдъ Онѣгина най-знаменита Пушкинова Епическа пѣснь е «Полтава» (1828). Юнакъ ѣе Мазепа, тоя побѣлѣлъ, погрозиѣлъ, нѣ все еще хытьръ юнакъ старчюга умѣ да си приврѣти любовь-тѣ на хубавѣ-тѣ дѣщерѣ на Малорусскый голѣмецъ Кочубея и тя зарѣза и врыѣж поканы-ты на най-отличны момцы та убѣгнѣ съ Мазепѣ, кого-то си отбра за мѣжъ. Кочубей поиска да си отмъсти за тѣж срамотѣ и за това изказа царю Петру, че Мазепа мѣрилѣ да откъсне Украй-нѣ отъ русскѣ-тѣ дръжавѣ; нѣ царь-тѣ не повѣрвалѣ Мазепѣ, а помыслилѣ Кочубея за лѣжецѣ, за това го и прѣдаде на рѣцѣ Мазепѣ, а той зарѣчя веднага да убѣжѣ Кочубея. Задружна-та война на Мазепѣ и на Карла XII противъ Россіѣ сврѣшила ся откамъ царя добрѣ: Полтавскый бой разнебыти всичкы кроежи на Мазепѣ и той въ бѣга си еще еднажъ ся видѣлъ съ женѣ си, коя-то была вече полудѣла, та завлѣче съ себе въ прогнаніе-то си живый образъ на злочестіе-то, кое-то самъ си навѣялъ на главѣ съ злинѣ-тѣ и опоритость-та си.

Въ 1826 л., Николай кога дошѣлъ въ Москвѣ да ся короняса, повика Пушкина; той си помысли, че то ще е за въ Сибирь. Нѣ царь-тѣ ся показа благосклоненъ Пушкину; той искалъ да си го приврѣти, учтиво му доказа на умъ години-ты, кои-то сѣ го умѣдрили въ истинѣ-тѣ и отпусти го свободенъ като му смысли, че за напредъ той самъ ще му бѣде цензоръ на творенія-та, а за да го погали нарече го исторіографъ на Петра Великый и свой камердинеръ. Свободѣ-тѣ си Пушкинѣ употрѣби най-много на пѣтуваніе по широкѣ-тѣ русскѣ дръжавѣ, дѣто бѣлѣжяше и учеше стары-ты пѣ-матницы, обычаи-ты, нѣравы-ты и староврѣменскы-ты пѣ-сни. Той придружи и Паскевича кога-то тоя генералъ влѣзе въ Азіатскѣ Турціѣ; хубавы описанія за тѣж